

Gastcolumn juni Duinstichting schrijfster Giselle Ecury

‘Hou gaat het met ons Duinbos?’

Juni is de maand voor de Schoorlse gastcolumnist en auteur Giselle Ecury (Aruba, 1953): ‘Afgelopen anderhalf jaar is een derde dichtbundel door uitgeverij In de Knipscheer uitgebracht en werk ik aan een roman, inclusief vooronderzoek. Het is een eer om dit nu te doorbreken, om voor de Duinstichting iets te mogen schrijven over ons prachtige, maar door houtkap ernstig bedreigde bos...

Hulde aan die actieve Duinstichting! Recentelijk heeft men ervoor gezorgd, dat de kap van het prachtige dennenbos bij Bergen aan Zee nogmaals is besproken bij de provincie. De kap is helaas slechts uitgesteld vanwege het broedseizoen. Maar het is ten minste wát, al besef ik, dat er van uitstel geen afstel komt – althans vooralsnog, zeg ik hoopvol, en “Hoop doet leven, wijsheid komt met de jaren” leerde ik. Zéker deze dennen en de paddenstoelen eronder verdienen dat! De manier, waarop tijdens het omzagen de bodem vernield wordt, is schaamteloos! Terwijl ons bos zulke bijzondere paddenstoelen herbergt. Nog wel.

Vele Schoorlaars en elders woonachtige liefhebbers van dit bos betreuren deze bomenkap.

“Uniek is juist die combinatie van loofbomen en dennen, afgewisseld door zand- en grasvlakten en een beetje hei,” zegt men unaniem, als ik mensen vraag wat ze ervan vinden. “Als je meer hei wil bewonderen, moet je naar het Gooi, of naar de Drentse heide,” lieten anderen weten en dat kon ik beamen. Na Bergen woonde ik vlakbij de Blaricumse hei.

“Staatsbosbeheer kan beter de zandhagedis gaan beschermen! Bij bijna elke kruising met een mountainbikeroute vind je ze stervende of platgereden,” werd eraan toegevoegd. Het vinden van een oplossing dáárvoor lijkt me geen probleem; ik gun het mountainbikers, dat ze zich in dit hoogste en breedste duingebied van Nederland zo kunnen uitleven. Als bezitter van een racefiets in de tijd, dat vrouwen die amper hadden, reed ik vaak door de vlakke duinen tussen Den Haag en Zandvoort, afhankelijk van mijn energie en de tijd die ik ervoor uittrok. De zeewind had daar vrij spel. Hoe anders dan bij ons! Maar wij remden destijds wél voor alle dieren, óók voor de zandhagedis...

Geruisloos lopen over dennennaalden

Dat lopen over dennennaalden, die daar al zolang liggen en van nature “vernieuwd” worden, zodat je je stap nauwelijks hoort, laat staan die van een ander. Woonachtig aan de Oorsprongweg, liep ik erover naar zee op zomeravonden, met mijn hond – néé, niet via het fietspad, pas als dát niet anders kon. Zij trok me voort – mijn honden zijn in het duingebied en aan zee altijd aangeliend, indien verplicht. Altijd lopen we op de paden. Dat moet niet voor niets. In de speelgebieden, waar gelukkig nog geravot wordt, ben je vrij. Vanuit mijn kindertijd in Bergen zie ik ons dat doen: van de duinen rollen, joelend, lachend, m’n tanden knarsten zand. Is dit duinvermaak verdwenen? Wat erg, dat de ooit hand- én doelmatig geplante dennen in Schoorl ook het loodje moeten leggen. Natuurherstel??

Via internet las ik een sprookje: een biomassacentrale is een grote, “effectieve kachel voor een woonwijk”, een netwerk van ondergrondse leidingen met op duurzame wijze verwarmd water. Duurzaam, omdat in contracten is vastgelegd, dat er **lokaal snoeihout** gebruikt wordt. Men verbrandt snoeiafval en snoeihout uit **bossen en plantsoenen**. De CO₂-uitstoot van de centrale is veel kleiner, dan wanneer deze woningen met gas verwarmd worden. Er zijn sterke filters, met de uitstoot van één houtkachel. (Ooit zal deze biomassacentrale verdwijnen).

Het is géén geheim, dat voor Staatsbosbeheer een verdienmodel bedacht is ten behoeve van Biomassacentrales. Jaren geleden zag ik een lange vrachtwagen de Zeeweg afrijden: “Op weg naar een biomassacentrale,” las ik. Maar... in de verste verte zag ik géén “snoeihout” liggen: Daar gingen lange dennenstammen naar zo’n biomassacentrale...

Dennenhout verbranden is toch milieuvervuilend?!?’

